

fers Vedkommende. Dette Sidste er allerede foreslaaet forandret, og da de heromhandlede indsendte Ord, skjøndt de i Virkeligheden ikke lægge noget Vaand paa Anvendelsen af Lovreglerne i alle Tilfælde, dog mulig kunne foranledige en Misforstaaelse af dem, har man troet at burde lade dem falde bort, efterfom det er vigtigt, at § 14, netop fordi den angiver de væsentligste Principer for Forsørgelsen og bestemmer dennes hele Charakter, er fuldstændig klar. Af samme Grund er i Sæns 2det Stykke foreslaaet den Tilføielse, at det kun er „naar Invaliditetsgraden er forandret,“ at Invaliden senere kan overføres i en anden Afdeling, naagtet man erkjender, at denne Tilføielse i Grunden er ufornoden, da dette med Nødvendighed følger af Lovens § 12, 1ste Affnit (Forflagets § 11).

Til § 15.

Naar Lovens § 15 a indeholder den Bestemmelse til Gavn for Invaliderne, at de ved Ansættelse i Bestillinger kun da heelt miste Understøttelsen, hvis den med Bestillingen forbundne Indtægt er halvanden Gang saa stor som hiin, kan der, da Lovens § 13 fastsætter, at den efter § 12 a beregnede Deel af en vedvarende Invalidforsørgelse skal behandles som Pension, maaskee opstaae Tvivl om, hvorvidt denne Deel af Forsørgelsen er medindbefattet under Reglen i § 15 a. Man skjønner ikke, at en saadan Tvivl vilde være begrundet, efterfom det af hele Indholdet i § 13 saavel som af dennes Forhold til den paafølgende § 14 formeentlig klart nok fremgaaer, at der herved alene tænkes paa, at den nævnte Deel af Forsørgelsen ligesaafuldt som Pension kan formindskes, fordi Trangen til den siden maatte blive mindre; men man har dog holdt for, at en Tilføielse som den, der parenthetisk er indsendt i Forflagets § 15 a, vilde være at anbefale.

Under c. i Slutningen har man foreslaaet en Redactionsforandring, da Lovens Ord synes at give Invaliden Ret til i det forudsatte Tilfælde nuder alle Omstændigheder heelt eller deelsvis at kræve sin tidligere Forsørgelse; men en saa-

dan Ret er aldeles usforenelig med Bestemmelserne i § 14.

Til § 16.

Forflagets § 16 stemmer med Lovens § 17 med Undtagelse af, at den er bragt i Overensstemmelse med det Rigsdagen fortiden foreliggende Pensionskovforlags § 7.

Til § 17.

I Forflagets § 17, der svarer til Lovens § 18, og hvori Betegnelserne af de Personer, den angaaer, ere bragte i Overensstemmelse med Lovene af 6te Juli 1867 om Hærens Ordning, 24de April 1868 om Søværnets Ordning og 26de Mai 1868 om Ordningen af Hærens Forplejningscorps, har man ikke blot foreslaaet at forandre den gjældende Lov saaledes, at det bliver klart, at Invalider af 1ste og 2den Afdeling ikke nødvendigviis skulle have henholdsvis fuld eller $\frac{2}{3}$ Indtægt som Forsørgelse, hvilket strider mod dennes hele Anordning i Loven, men tillige foreslaaet, at de Paagjældende, ogsaa naar de ved Fredstjenesten blive Invalider, skulle have Afgang til en altid noget mindre Forsørgelse. Grunden til, at Lovens § 18 kun giver de deri nævnte Personer Afgang til Forsørgelse, naar de blive Invalider i Krig, ligger formeentlig alene i en Forudsætning om, at de overhovedet kun under Krig kunde være i Tjenesten; men ligesom denne Forudsætning ikke længer finder Sted, saaledes behøver det neppe at udvikes nærmere, at de paagjældende Personer — ialtsald de allerfleste af dem — efterfom de, forsaavidt de i Fredstid ere til Tjeneste, ligesaafuldt som Underbefalingsmænd og Menige aftjene deres Varnepligt, have, naar de ved Udførelsen af denne Tjeneste blive Invalider, ligesaafuldt Krav paa Forsørgelse som disse Personer, og selv hvis de ikke tjene ifølge Varnepligt, ialtsald ligesaa fuldt Krav som de i Lovens § 10 (Forflagets § 9) nævnte Personer, der beordres til Forretninger i militært Diemed. Naar man har foreslaaet Forskjellen mellem Forsørgelsen for Krigs- og for Fredsinvaliderne større end for de i Forflagets § 2 nævnte Personer, er Grunden hertil deels